

Cetatea Cavalerilor

Fondator: Col. r. Dr. Constantin Moșincă
Editor: Asociația Națională a Cavalerilor de Cho.
Editura Tipo MC, Oradea - 2020

Cartea Mea e și a Ta!

ISSN 2734-6889

ISSN-L 2734 -6889

PREFAȚĂ LA CARTEA „POVESTEA UNEI GENERAȚII”

Profesor MIHAI BEJINARU*

Cartea pe care o prefațez s-a născut dintr-o inițiativă salutară a unui grup de absolvenți ai Liceului Militar „Ștefan cel Mare” din Câmpulung Moldovenesc promoția 1970. Aceștia au adunat cu dedicație și migală date despre faptele colegilor lor, petrecute în anii în care au fost elevi ai Liceului Militar sau ofițeri activi în Armata română ori au muncit în alte domenii ale vieții economico-sociale. Cu bucuria de atunci și cu mintea de acum, ei au înfățișat, pe parcursul a câtorva sute de pagini, chipuri de adolescenți, apoi de oameni maturi, modul în care au gândit, muncit și trăit în urmă cu peste jumătate de secol. Faptele lor au fost integrate în contextul istoric trăit, cu bucuriile și necazurile care le-au influențat personalitatea și le-au modelat caracterul. Cartea, intitulată sugestiv „Povestea unei generații”, se dorește a fi o prelungire a Monografiei Liceului Militar „Ștefan cel Mare” din Câmpulung Moldovenesc, publicată în anul 1997, la care și eu am contribuit în calitate de coautor, alături de col. (r.) Doru Gușu.

Ca fost dascăl al acestei generații de absolvenți și al multora care au fost înaintea ori au urmat acesteia, îmi amintesc cu nostalgie că în acea vreme elevii Liceului Militar erau numiți de localnici „năsturei”, de la * Profesorul Mihai Bejinaru s-a născut în 5 august 1930 în comuna Zamoștea, jud. Suceava, într-o familie de pământeni moldoveni. A absolvit școala primară (șase clase) la Ciomârtan-Zamoștea, după care, între anii 1943-1951 a urmat cursurile Școlii Normale „Alexandru Vlahuță” din Șendriceni - Dorohoi (opt clase), pe care a absolvit-o cu diplomă de merit, fapt care i-a dat posibilitatea ca între anii 1951-1956 să-și continue pregătirea de viitor educator în cadrul Facultății de Științe Naturale - Chimie a Universității „Al.I. Cuza” din Iași.

Imediat după absolvirea facultății, în anul 1956 a început lungă și remarcabilă carieră didactică la Liceul Militar „Ștefan cel Mare”, pe care a încheiat-o în anul 1990, fără să fi lucrat la o altă instituție de învățământ. Între anii 1957-1962 a activat ca profesor de științele naturii, diriginte și profesor metodist. Între anii 1962-1973 și-a desfășurat activitatea ca profesor de chimie și director adjunct pentru învățământul umanist, activitatea metodică și munca diriginților. În următorii 16 ani (1974-1990), a fost profesor și diriginte la alte patru promoții de elevi. Între preocupările domniei sale au fost și cele legate de cunoașterea specificului acestei instituții de învățământ militar, precum și a vieții adolescente de elev al liceului militar.

În acest sens este coautor al lucrării Monografia Liceului Militar „Ștefan cel Mare”, ediția I 1997, ediția a II-a 2002 (alături de lt.colonel Doru Gușu), precum și autor al cărții Liceul militar - adolescență

(i)recuperabilă, publicată în anul 2001. 8 numărul mare de nasturi din alamă, aplicați pe vestonul ținutei lor militare și sclipitori precum soarele în miezul unei zile senine. Acei adolescenți au intrat cu emoție în viața militară, din dorința de a se împlini în plan uman și profesional. Oriunde i-au dus pașii, alături de dorul locului în care s-au născut, au dus cu ei amintirea Liceului Militar „Ștefan cel Mare”, așezat într-un loc de basm, la care s-au întors pentru a-și privi cu venerație ori de câte ori au putut scăpa din corsetul vieții de zi cu zi. Ei au conștientizat, în timp, că au făcut parte dintr-o ramură a „generației năstureilor”, copii proveniți îndeosebi din familii nevoiașe din satele și orașele Moldovei și Ardealului.

Luau sub aripa ocrotitoare a cadrelor didactice și sub tutela ofițerilor comandanți sau instructori, elevii Liceului Militar au trăit unii dintre cei mai grei și mai frumoși ani ai copilăriei și adolescenței lor. Aici au primit lumina învățaturii, grevată pe fundamentul dragostei față de vatra strămoșească și neamul românesc. Pe toți i-au marcat acei ani, iar destinul fiecăruia, făurit undeva în înaltul cerului, și-a pus amprenta asupra fizionomiei și personalității lor. În acest „cuib de vulturi”, cu un mediu de cunoaștere și instruire aparent închis, „năstureii” au realizat că aici munca cu cartea și disciplina militară liber consimțită erau lucruri sfinte.

După cum sugerează titlul, cartea reprezintă o întoarcere simbolică în timp, la anii copilăriei vecine cu adolescența, iar relatările despre realități de atunci, cu mintea de-acum, pun în lumină atât propriile trăiri, cu clipe de bucurie și de tristețe, cât, mai ales, viața militară, cu îndeletniciri, obiceiuri și năzuințe specifice. Autorii au reușit în chip magistral să readucă în lumină o lume aproape necunoscută pentru cei din viața civilă, dar și un microcosmos din care se revendică și la care se raportează cu venerație. Cartea este unică prin modul în care a fost alcătuită și, mai ales, prin abordarea memorialistică, în spiritul celor mai veritabile amintiri, a strădaniilor adolescentine de a ajunge pe culmile cunoașterii și afirmării. Aceasta este rodul unui perseverent efort de gândire, constituind o realizare de neprețuit a întregii generații, o adevărată frescă a vieții militare românești în a doua jumătate a secolului al XX-lea/prima parte a secolului XXI, la care și-au adus contribuția toți cei care au considerat că amintirile lor prezintă interes de obște. Parcurgând filele acestei cărți, întâlnești chipuri de oameni tineri, dar și maturi, cei mai mulți purtând uniforma militară în care se simțeau mai puternici, precum și întâmplări din viața de licean sau de ofițer ori de 9 „civil”, povestite cu detașare, cu bucurie, cu haz sau cu tristețe, care au marcat destinul fiecăruia. Este minunat să vezi cum, la o asemenea carte, concepută din perspectivă sociologică pe fundament istoric, participă o întreagă pleiadă de foști colegi de promoție, fiecare cu personalitatea și cu stilul lui de-a scrie, unii ieșind în acest moment din umbra aproape firescului anonim.

Din imboldul lăuntric al autorilor acestor crâmpoie de povestiri, au izvorât pagini care respectă coloratura epocii de mult apuse, când au fost copii și adolescenți, adresându-se, în primul rând, celor interesați de aducerea sau readucerea în memorie a unor momente din realitatea existențială a acelei epoci istorice. Acestea se constituie într-o evocare a destinului generației aflată sub vremuri, în momentul în care se străduia să deslușească puterea slovei și căuta să-și identifice, prin minte și învățătură, calea destinului. Totodată, se vrea a fi și un semnal de alarmă la adresa tinerei generații, aflată astăzi într-o derivă generată de presiunea fără precedent a unor forțe ostile, interesate să eludeze sau să mistifice adevărul istoric și să confecționeze pentru români identități străine de spiritul vetrei, neamului și credinței. Cartea este și o pledoarie pentru recuperarea identității noastre naționale, autorii acestor texte fascinante afirmându-și profunda convingere că numai capacitatea fiecăruia de a-și asuma destinul, cu luminile și umbrele sale, poate contribui la clădirea unei trainice fundații a maturității neamului românesc. Prin planul de învățământ, Liceul Militar „Ștefan cel Mare” era asimilat liceelor de matematică-fizică, cu posibilități reale de a urma învățământul militar sau civil superior. În acest scop, adolescenții aflați pe băncile sale primeau un spor de pregătire pentru viață, fiind deprinși să trăiască și să muncească, alături de profesori, care erau civili, dar și de ofițeri, comandanți sau instructori, în spirit militar. Alături de limba și literatura română, istorie, matematică, fizică și chimie, un loc deosebit în programa școlară îl ocupau disciplinele biologie, geografie, limbi străine, psihologie, filosofie, muzică, desen și educație fizică. Pentru membrii corpului profesoral, toate „materile” aveau aceeași importanță: de la muzică, până la matematică, alături de care pășeau în ritm alert pregătirea fizică și pregătirea militară.

Profesorii primiseră dispoziții să imprime muncii cu cartea un ritm constant, fără întrerupere, să descopere și să încurajeze mințile sclipitoare, pentru a le îndruma spre domenii care urmau să le fie folositoare în cariera militară. 10 Clasa „de vârf” a acestei promoții a fost „clasa a XI-a”, datorită angrenării elevilor în mult apreciatele olimpiade de limba și literatura română, de matematică, de fizică și de chimie. Ele se desfășurau ca o preselecție în cadrul liceului, apoi urma confruntarea cu elevii liceului din orașul Câmpulung Moldovenesc, care știau carte.

De neuitat rămâne performanța elevului Lihet Ioan, pui de maramureșean, care a participat la olimpiada internațională de chimie de la Budapesta, obținând distincție de onoare. Această generație a petrecut sub poalele munților Rarău cei mai frumoși ani dintr-o viață de militar. Cu toate puterile minții și trupului în acțiune, aici s-au adăpat cu multă știință de carte, nevisată în viața civilă, pătrunzând cu puterea cugetului în domeniul științelor exacte - chimie, fizică, matematică, științelor sociale, unor limbi străine, și, sumar, pregătirea militară. Ei au început în forță „munca cu cartea”, întrucât în această instituție de învățământ totul era gratuit și se asigura cu rigurozitate: de la creion, caiete, cărți, cerneală, până la pasta de dinți și periuță. Pe măsură ce se scurgeau săptămânile și lunile, cei mai mulți au realizat că în acest liceu învățătura nu era o „vorbă-n vânt”, ci temei de recunoaștere socială. În memoria acestei generații a rămas lupta acerbă pentru șefia promoției. Fiecare diriginte calculase mediile cele mai mari din clasa pe care o coordona.

Merită reamintit „examenul de bacalaureat”, care a avut loc în luna iunie 1970. Liceul fiind considerat o „secție reală”, examenul a constat din probe scrise și orale la limba și literatura română și matematică și probă orală la fizică, chimie și biologie. Este de remarcat faptul că toți absolvenții au promovat examenul de bacalaureat cu medii bune și foarte bune, iar 7 dintre ei cu media generală 10, respectiv: Botezatu Simion (din clasa a XII-a E, diriginte prof. Bejinaru Ana), Butiseacă Nicu (din clasa a XII-a H, diriginte prof. Câmpan Teodor), David Aurel (clasa a XII-a H), Ifteni Constantin (clasa a XII-a I, diriginte prof. Bertel Iacob), Sinescu Ioanel (clasa a XII-a D, diriginte prof. Debren Oleh), Socol Petru (clasa a XII-a G., diriginte prof. Spătărescu Florin) și Tanasă Gheorghe (clasa a XII-a H). Șef de promoție a fost declarat absolventul Socol Petru (din clasa a XII-a G.), având cea mai mare medie generală. Pe clase, media cea mai mare a obținut-o clasa a XII-a H (diriginte prof. Câmpan Teodor), 3 elevi obținând nota 10. Oricât de adânci ar fi brazdele trase de vremuri peste chipurile foștilor „năsturei”, frumusețea copilăriei și adolescenței revine, iar atunci când se întâlnesc, devin din nou copii și adolescenți, amintindu-și de jocurile fascinante ale acelei perioade.

Ca dascăl al acestei generații, mă mândresc că aceasta a dat „oameni de și cu carte”, care au făcut cinste instituției militare. Timpul s-a scurs, dar vlăstare ale acestei generații, ieșite din mediul militar la termen sau mai devreme, s-au ridicat prin propriile forțe în poziții demne de admirat, ajungând academicieni, profesori universitari, ingineri, economiști sau conducători ai diverselor instituții civile. „Povestea unei generații” a fost scrisă și cu speranța nemărturisită a autorilor de a stimula interesul celor care fac parte din această generație de a menține legătura, de a se întâlni periodic, pentru a se bucura prin depănarea altor povești despre viața lor, care să contribuie la păstrarea urmelor lăsate de ei pe răbojul istoriei noastre. Spun cu convingere că această apariție editorială poate fi denumită, pe bună dreptate și cu deplin temei, „carte de învățătură”.

Ne aflăm în fața unei noi victorii a elevilor generației care a născut promoția anului 70, în lupta implacabilă cu uitarea timpului. Indiferent cât de strâmb a fost timpul trăit în acei ani, deveniți astăzi pentru unii „ani de legendă” sau pentru alții „ani de poveste”, „năstureii” se revendică din generația care a învățat carte într-un mediu amenajat cu multă trudă, dar și cu rigoare științifică, ce-i conferea Liceului Militar „Ștefan cel Mare” un renume în panoplia învățământului românesc.

(va urma)